Віктор Орлов: «Посміхайтесь і ніколи не впадайте у відчай!»

https://mrpl.city/blogs/view/viktor-orlov-posmihajtes-i-nikoli-ne-vpadajte-u-vidchaj

18 листопада 2019, понеділок

Автор: **Ольга Демідко (Маріуполь)**

Автор: **MRPL.CITY**

Наш наступний герой - дуже енергійна, принципова, вольова і цілеспрямована людина. Він вміє ставити цілі і досягати мети, адже працелюбності, наполегливості та віри у власні сили йому не позичати. Мова піде про декана факультету № 2 Донецького юридичного інституту МВС України **Віктора Анатолійовича Орлова**.

Народився Віктор у 1980 році в Маріуполі в родині працівниці громадського харчування та металурга. Виріс у Лівобережному

районі міста. Дуже полюбляв у дитинстві насолоджуватися відпочинком на березі моря.

Читайте також: *Молодой ювенал Алина Парамоненко: «Обожаю работать с детьми»*[1]

Після закінчення школи Віктор вступив до Донецького інституту внутрішніх справ, зараз - Донецький юридичний інститут МВС України. В школі полюбляв фізику і математику, але точно не міг визначитись з професією. У випускному класі, коли один з однокласників Віктора розповів про вказаний інститут, а також про те, що там можна отримати професію слідчого, хлопець вирішив обрати саме цей внз. На той час йому подобалась професія слідчого (до речі, слідчі є не тільки в міліції (зараз поліції), вони є і у СБУ, прокуратурі, Державному бюро розслідувань, НАБУ тощо). Дійсно, в радянських фільмах тих часів слідчий був чесним, справедливим, професійним та завзятим. Саме ці риси завжди були близькими нашому герою. Після закінчення інституту та отримання професії слідчого доводилося працювати на різних посадах в міліції, поліції.

[1] Молодой ювенал Алина Парамоненко: «Обожаю работать с детьми», Юлия Франжева, mrpl.city, 15.11.2019, https://mrpl.city/blogs/view/molodoj-yuvenal-alina-paramonenko-obozhayu-rabotat-s-detmi

Віктор Анатолійович з посмішкою пригадує, що коли закінчив інститут і виходив з його воріт, то подумав, що ще повернеться. Тоді він ще точно не знав – магістром, ад'юнктом чи деканом факультету. Коли працював довгий час заступником начальника слідчого відділення у своєму рідному Лівобережному районі, то був наставником у молодих слідчих, які тільки закінчували навчальні заклади. Він передавав їм свій досвід, навчав - і йому це дуже подобалось. Тоді виникла думка про подальше навчання та роботу в інституті в якості викладача. У 2010 році він вступив до аспірантури, закінчив її, а поєднувати роботу і навчання було важко. Закінчив аспірантуру, але захистити підготовлену дисертацію не встиг - почалася війна. Темп роботи та покладені на поліцію завдання не давали можливості вийти на захист роботи. Можливість захисту з'явилась тільки у 2017 році. Віктор Анатолійович захистив дисертацію кандидата юридичних наук за темою муніципальної поліції в Харківському національному університеті імені Каразіна. Тоді він вже повністю прийняв рішення зай-

матися науково-педагогічною діяльністю. Спочатку прийшов працювати викладачем в Академію поліції, а коли в березні 2018 року в Маріуполі було створено факультет № 2 Донецького юридичного інституту МВС України, був запрошений ректором інституту **Віктором Бесчастним** очолити його.

Читайте також: Костянтин Балабанов: життя, осяяне мудрістю, Ольга Демідко, mrpl.city, 29.09.2019[2]

Є відомий вислів Конфуція: *«Скажіть мені - і я забуду. Покажіть мені - і я запам'ятаю. Дайте можливість обговорити - і я зрозумію. Дайте можливість навчити іншого - і я досягну досконалості»*. Погоджуючись з цими словами, Віктор Анатолійович вважає, що навчання курсантів, студентів - це з одного боку передавання їм свого досвіду, а з іншого - це власний шлях до самовдосконалення.

[2]Костянтин Балабанов: життя, осяяне мудрістю, Ольга Демідко, mrpl.city, 29.09.2019, https://mrpl.city/blogs/view/kostyantin-balabanov-zhittya-osyayane-mudristyu,
Internet Archive: https://archive.org/details/29_09_2019.olga_demidko.mrpl_city.kostjantyn_balabanov_zhyttja_mudrist

Оскільки в Україні проходить дуже багато цікавих процесів реформування у всіх сферах життя, чоловіку хочеться бути корисним. Він прагне брати учать у вказаних процесах, застосовувати свої навички, знання та отриманий досвід. Але поки що він розвивається на своїй посаді, вона нова для нього, тому треба ще багато чому навчитися. Однак на майбутнє залишається багато планів. Зокрема, отримання наукового ступеня доктора наук (зараз - кандидат юридичних наук), а в плані служби в поліції – спеціального звання полковник (зараз - підполковник поліції).

Дружина Віктора родом з міста Донецька. Вона підтримує свого чоловіка, хоча його робота завжди займала дуже багато особистого часу. Найбільше надихає чотирирічна донечка **Олександра**. Весь вільний час він намагається розподіляти між роботою і родиною. Маріуполець активно займається спортом, не пропускає жодного тренування у тренажерному залі.

Улюблене місце в Маріуполі: Морський бульвар.

Улюблена книга: «1Q84. Тисяча невестьсот вісімдесят чотири» Харукі Муракамі.

Улюблений фільм: «1+1 (Недоторкані)» (2012 рік).

Курйозний випадок з життя:

«Можу пригадати випадок, коли у далекому 2002 році, коли ще не було мобільних телефонів, я домовився зі своїм другом зустрітися в Алушті в Криму. Він поїхав в Алушту. Ми домовились, що він зателефонує на міський телефон своєму дідусю в Сімферополь та розкаже про те, де ж він зупинився. Коли я приїхав в Сімферополь, він ще з ним не зв'язався, я не став чекати і прийняв рішення все ж поїхати в Алушту і там знайти свого друга. Від діда я дізнався, що він відпочиває на пляжі, де є парашут. Я був впевнений, що зможу знайти друга, але пробув на пляжі до вечора, розглядаючи там всіх, а його не побачив. Відпочивальників було дуже багато. Я розумів, що його вже не знайду, вже збирався на вокзал шукати житло. Практично впав у відчай. Та тут на набережній випадково (а може й ні) побачив свого друга (він був дуже здивований). Це було дуже несподівано - на багатотисячній набережній Алушти все ж зустрітися. І тоді я зрозумів, що якщо чогось дуже сильно захотіти, то це здійсниться».

Порада маріупольцям:

«Ніколи не зупинятися на шляху до самовдосконалення, знаходити позитивні моменти в житті, посміхатись і ніколи не впадати у відчай...»

Читайте також: Маріупольський поліцейський Олег Кирницький: «Частіше мрійте!», Ольга Демідко, mrpl.city, 22.08.2019[3]

[3] Маріупольський поліцейський Олег Кирницький: «Частіше мрійте!», Ольга Демідко, mrpl.city, 22.08.2019,
https://mrpl.city/blogs/view/mariupolskij-politsejskij-genij-oleg-kirnitskij-chastishe-mrijte,
Internet Archive: https://archive.org/details/22_08_2019.olga_demidko.mrpl_city.mrpl_policeman_oleg_kyrnyckyj_chastishe_mrijte

Скріншот - Оригінал

https://mrpl.city/blogs/view/viktor-orlov-posmihajtes-i-nikoli-ne-vpadajte-u-vidchaj

Getting Started

mrpl•city

ВСІ НОВИНИ МАРІУПОЛЬ ДОНБАС

БЛОГИ ОЛЬГА ДЕМІДКО

Віктор Орлов: «Посміхайтесь і ніколи не впадайте у відчай!»

18 листопада 2019 в 12:00

Наш наступний герой - дуже енергійна, принципова, вольова і цілеспрямована людина. Він вміє ставити цілі і досягати мети, адже працелюбності, наполегливості та віри у власні сили йому не позичати. Мова піде про декана факультету № 2 Донецького юридичного інституту МВС України **Віктора Анатолійовича Орлова.**

Народився Віктор у 1980 році в Маріуполі в родині працівниці громадського харчування та металурга. Виріс у Лівобережному районі міста. Дуже полюбляв у дитинстві насолоджуватися відпочинком на березі моря.

Читайте також: Молодой ювенал Алина Парамоненко: «Обожаю работать с детьми»

Після закінчення школи Віктор вступив до Донецького інституту внутрішніх справ, зараз - Донецький юридичний інститут МВС України. В школі полюбляв фізику і математику, але точно не міг визначитись з професією. У випускному класі, коли один з однокласників Віктора розповів про вказаний інститут, а також про те, що там можна отримати професію слідчого, хлопець вирішив обрати саме цей внз. На той час йому подобалась професія

(1)

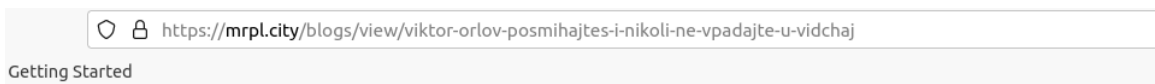
Після закінчення школи Віктор вступив до Донецького інституту внутрішніх справ, зараз - Донецький юридичний інститут МВС України. В школі полюбляв фізику і математику, але точно не міг визначитись з професією. У випускному класі, коли один з однокласників Віктора розповів про вказаний інститут, а також про те, що там можна отримати професію слідчого, хлопець вирішив обрати саме цей внз. На той час йому подобалась професія слідчого (до речі, слідчі є не тільки в міліції (зараз поліції), вони є і у СБУ, прокуратурі, Державному бюро розслідувань, НАБУ тощо). Дійсно, в радянських фільмах тих часів слідчий був чесним, справедливим, професійним та завзятим. Саме ці риси завжди були близькими нашому герою. Після закінчення інституту та отримання професії слідчого доводилося працювати на різних посадах в міліції, поліції.

Віктор Анатолійович з посмішкою пригадує, що коли закінчив інститут і виходив з його воріт, то подумав, що ще повернеться. Тоді він ще точно не знав – магістром, ад'юнктом чи деканом факультету. Коли працював довгий час заступником начальника слідчого відділення у своєму рідному Лівобережному районі, то був наставником у молодих слідчих, які тільки закінчували навчальні заклади. Він передавав їм свій досвід, навчав - і йому це дуже подобалось. Тоді виникла думка про подальше навчання та роботу в інституті в якості викладача. У 2010 році він вступив до аспірантури, закінчив її, а поєднувати роботу і навчання було важко. Закінчив аспірантуру, але захистити підготовлену дисертацію не встиг - почалася війна. Темп роботи та покладені на поліцію завдання не давали можливості вийти на захист роботи. Можливість захисту з'явилась тільки у 2017 році. Віктор Анатолійович захистив дисертацію кандидата юридичних наук за темою муніципальної поліції в Харківському національному університеті імені Каразіна. Тоді він вже повністю прийняв рішення займатися науково-педагогічною діяльністю. Спочатку прийшов працювати викладачем в Академію поліції, а коли в березні 2018 року в Маріуполі було створено факультет № 2 Донецького юридичного інституту МВС України, був запрошений ректором інституту **Віктором Бесчастним** очолити його.

(2)

МВС України, був запрошений ректором інституту **Віктором Бесчастним** очолити його.

Читайте також: Костянтин Балабанов: життя, осяяне мудрістю

Є відомий вислів Конфуція: *«Скажіть мені - і я забуду. Покажіть мені - і я запам'ятаю. Дайте можливість обговорити - і я зрозумію. Дайте можливість навчити іншого - і я досягну досконалості»*. Погоджуючись з цими словами, Віктор Анатолійович вважає, що навчання курсантів, студентів - це з одного боку передавання їм свого досвіду, а з іншого - це власний шлях до самовдосконалення.

Оскільки в Україні проходить дуже багато цікавих процесів реформування у всіх сферах життя, чоловіку хочеться бути корисним. Він прагне брати учать у вказаних процесах, застосовувати свої навички, знання та отриманий досвід. Але поки що він розвивається на своїй посаді, вона нова для нього, тому треба ще багато чому навчитися. Однак на майбутнє залишається багато планів. Зокрема, отримання наукового ступеня доктора наук (зараз - кандидат юридичних наук), а в плані служби в поліції – спеціального звання полковник (зараз - підполковник поліції).

Дружина Віктора родом з міста Донецька. Вона підтримує свого чоловіка, хоча його робота завжди займала дуже багато особистого часу. Найбільше надихає чотирирічна донечка **Олександра.** Весь вільний час він намагається розподіляти між роботою і родиною. Маріуполець активно займається спортом, не пропускає жодного тренування у тренажерному залі.

Улюблене місце в Маріуполі: Морський бульвар.

Улюблена книга: «1Q84. Тисяча невестьсот вісімдесят чотири» Харукі Муракамі.

Улюблений фільм: «1+1 (Недоторкані)» (2012 рік).

Курйозний випадок з життя: *«Можу пригадати випадок, коли у далекому 2002 році, коли ще не було мобільних телефонів, я домовився зі своїм другом зустрітися в Алушті в Криму. Він поїхав в Алушту. Ми домовились, що він зателефонує на міський телефон своєму дідусю в Сімферополь та*

(3)

https://mrpl.city/blogs/view/viktor-orlov-posmihajtes-i-nikoli-ne-vpadajte-u-vidchaj

ng Started

Улюблене місце в Маріуполі: Морський бульвар.

Улюблена книга: «1Q84. Тисяча невестьсот вісімдесят чотири» Харукі Муракамі.

Улюблений фільм: «1+1 (Недоторкані)» (2012 рік).

Курйозний випадок з життя: *«Можу пригадати випадок, коли у далекому 2002 році, коли ще не було мобільних телефонів, я домовився зі своїм другом зустрітися в Алушті в Криму. Він поїхав в Алушту. Ми домовились, що він зателефонує на міський телефон своєму дідусю в Сімферополь та розкаже про те, де ж він зупинився. Коли я приїхав в Сімферополь, він ще з ним не зв'язався, я не став чекати і прийняв рішення все ж поїхати в Алушту і там знайти свого друга. Від діда я дізнався, що він відпочиває на пляжі, де є парашут. Я був впевнений, що зможу знайти друга, але пробув на пляжі до вечора, розглядаючи там всіх, а його не побачив. Відпочивальників було дуже багато. Я розумів, що його вже не знайду, вже збирався на вокзал шукати житло. Практично впав у відчай. Та тут на набережній випадково (а може й ні) побачив свого друга (він був дуже здивований). Це було дуже несподівано - на багатотисячній набережній Алушти все ж зустрітися. І тоді я зрозумів, що якщо чогось дуже сильно захотіти, то це здійсниться».*

Порада маріупольцям: *«Ніколи не зупинятися на шляху до самовдосконалення, знаходити позитивні моменти в житті, посміхатись і ніколи не впадати у відчай...»*

Читайте також: Маріупольський поліцейський Олег Кирницький: «Частіше мрійте!»

Джерело: https://mrpl.city/

Підпишіться на наш канал Telegram та отримуйте тільки найважливіші новини

(4)